

Tolkningsfrågor/Giltighetsfrågor

- 1) Är det även frågan om en sådan tekniskt betingad funktion i den mening som avses i artikel 8.1 i rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning ⁽¹⁾ som utesluter skydd när utformningen inte har någon betydelse för produktens design, utan den enda faktorn som är avgörande för designen är den (tekniska) funktionaliteten?
- 2) Om domstolen besvarar den första frågan jakande: Från vilken ståndpunkt ska det bedömas huruvida formgivningen av en produkt har valts endast av funktionella skäl? Ska uppfattningen från en objektiv betraktare anses avgörande och hur ska denne i så fall definieras?

⁽¹⁾ EGT L 3, s. 1

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 27 juli 2016 – Vera Egenberger mot Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

(Mål C-414/16)

(2016/C 419/36)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesarbeitsgericht

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Vera Egenberger

Motpart: Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 4.2 i direktiv 2000/78/EG ⁽¹⁾ tolkas så, att en arbetsgivare, såsom motparten i förevarande mål – respektive kyrkan för dennes räkning – med bindande verkan själv kan avgöra huruvida det med hänsyn till dennes etiska grundsyn på grund av verksamhetens art eller det sammanhang i vilket den utövas utgör ett verkligt, legitimt och berättigat yrkeskrav att den sökande har en viss religion?
- 2) För det fall att den första frågan ska besvaras nekande:

Krävs det att en bestämmelse i nationell lagstiftning – såsom i förevarande mål 9 § stycke 1 första alternativet AGG –, enligt vilken det även är tillåtet med en särbehandling på grund av religion vad gäller sysselsättning hos religiösa samfund och de inrättningar som tillhör dessa när en viss religionstillhörighet utgör ett berättigat yrkeskrav med beaktande av detta religiösa samfunds identitet mot bakgrund av dess självbestämmanderätt, inte tillämpas i en tvist såsom den här aktuella?

3) För det fall att den första frågan ska besvaras nekande:

Vilka krav ska uppställas på verksamhetens art eller det sammanhang i vilket den utövas såsom verkligt, legitimt och berättigat yrkeskrav mot bakgrund av organisationens etiska grundsyn enligt artikel 4.2 i direktiv 2000/78/EG?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling (EGT L 303, s. 16).

Överklagande ingett den 28 juli 2016 av mobile.de GmbH, tidigare mobile.international GmbH, av den dom som tribunalen (åttonde avdelningen) meddelade den 12 maj 2016 i mål T-322/14 och T-325/14, mobile.international mot EUIPO - Rezon

(Mål C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Rättegångsspråk: *Deutsch*

Parter

Klagande: mobile.de GmbH, tidigare mobile.international GmbH (ombud: advokat T. Lührig)

Övriga parter i målet: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet, Rezon OOD

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- ogiltigförklara den dom som tribunalen meddelade den 12 maj 2016 i mål T-322/14 och T-325/14, och
- förplikta Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den överklagade domen åsidosätter artikel 57.2 i förordning nr 207/2009⁽¹⁾ jämförd med reglerna 22.2 och 40.6 i förordning nr 2868/95⁽²⁾, eftersom tribunalen däri och i strid mot de allmänt erkända tolkningsprinciperna inom den juridiska metodläran har tolkat begreppet "Bevis på användning" i artikel 57.2 i förordning nr 207/2009 på ett sätt som skiljer sig från det i reglerna 22.2 och 40.6 i förordning nr 2868/95. Olika tolkning av ett och samma begrepp i förordningarna nr 207/2009 och nr 2868/95 strider mot rättssäkerhetsprincipen och principen om rättslig klarhet. Dessutom har tribunalen inte beaktat den omständigheten att reglerna 22.2 och 40.6 i förordning nr 2868/95 utesluter ett för sent inlämnande av bevismaterial i annulleringsförfaranden. Artikel 57.1 i förordning nr 207/2009 är inte tillämplig och har inte heller åberopats av EUIPO, varför varken överklagandenämnden eller tribunalen kan stödja sig på detta.

Den överklagade domen strider också mot artikel 76.2 i förordning nr 207/2009, eftersom tribunalen gjort sig skyldig till ett rättsligt fel när den utgått från att denna bestämmelse kan tillämpas trots att reglerna 22.2 och 40.6 i förordning nr 2868/95 utesluter dess tillämplighet i ogiltighetsförfaranden på grund av en systematisk tolkning av regel 50.1 tredje stycket i förordning nr 2868/95. Dessutom är inte villkoren i artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 uppfyllda, eftersom intervenienten inte någon gång under hela förfarandet har lämnat någon legitim grund för varför de räkningar som vederbörande från början haft i sin besittning inte har lagts fram i tid. Tribunalen har alltså tillämpat artikel 76.2 i förordning nr 207/2009 fel, eftersom det mot bakgrund av det framskridna förfarandet och de allmänna omständigheterna utesluter att de för sent framlagda bevisen beaktas. Därutöver har tribunalen framställt de faktiska omständigheterna felaktigt genom att slå fast att de i överklagandet framlagda räkningarna inte utgör "ytterligare" eller "förtydligande" bevis.

Tribunalen har prövat varken de fonetiska eller de begreppsliga skillnaderna mellan de faktiskt använda varumärkena och sammantaget inte utgått från helhetsintrycket utan enbart från enstaka beståndsdelar och således tillämpat artikel 15.1 a i förordning nr 207/2009 felaktigt.